

[Steincke.]

Følelser, ikke har nogen som helst Interesse i at genere Modstandsbevægelsen, den højtærede Minister for særlige Anliggender — som jeg efter Redegørelsen at domme synes maa have det særdeles ubehageligt — eller andre paa dette Omraade, selv om man søger at lade sig lede alene af rent nøgterne Fornuftbetragtninger og af sin Menneskekundskab. Efter Fornuftbetragtninger, anvendt paa dansk Ret, som vi hidtil har arbejdet med denne, med de Principper, vi har kendt gennem 100 Aar, er det ikke muligt at komme bort fra, at Konsekvensen af den nugældende Praksis maa blive, at det egentlig er de Paarørende, der i visse Tilfælde skal søge at bevise, at den dræbte intet har foretaget, altsaa at han er uskyldig, og ikke det offentlige, der skal bevise, at han er skyldig. Det er denne Retstilstand, som jeg hele Tiden — og jeg troede altsaa, at Justitsministeren var enig med mig — har betragtet som utilfredsstillende, i hvert Fald naar der er gaaet Aar og Dag efter Besættelsen. Den højtærede Minister for særlige Anliggender spurgte før: Hvilket Retsgode er det egentlig, den ærede Forespørger taler til Fordel for, hvilket Retsgode drejer det sig om? Jeg synes, det fremgaar klart, at det maa være Udgangspunktet for det hele, at de, der paastaar, at en Person er skyldig, har Bevisbyrden; altsaa som Ministeren selv sagde: *in dubio pro reo*. Og kan de ikke bevise, at han er skyldig, maa det oplyses, og de Paarørende maa i saa Henseende have Krav paa alle de Oplysninger, der tjener til at underbygge Paastanden om, at vedkommende Slægtning var skyldig eller uskyldig, saa de om muligt kan faa hans Navn renset.

I Virkeligheden anerkender jo ogsaa den, som har haft Ansvaret for disse Undersøgelser, nemlig Hr. Frode Jakobsen, ganske ligesom den højtærede Justitsminister i Fjor, denne min Betragtningssmaade, idet han siger i et tidligere meget omtalt Interview i „Politiken“, saa tidligt som Mandag den 8. Oktober 1945:

„Med Hensyn til Stikkerlikvidationerne er der to Forhold at tage i Betragtning. For det første ønsker vi Opklaring af alle de Drab, der fandt Sted under Besættelsen. For det andet opklaret, om nogle er dræbt som Stikkere, men ikke har været det. Dette er to forskellige Forhold. Hvad Stikkerdrabene angaar, har vi hele Tiden haft en Aftale med Politiet om, at vi skulde redegøre for de Likvidationer, Frihedsbevægelsen har An-

svaret for. Men vi vil ikke opgive, hvem der har foretaget Likvidationerne. Det gaar vi aldrig med til.“

— Og det er det samme, jeg har sagt; det skal man ikke oplyse.

Der er altsaa ikke, som den højtærede Minister for særlige Anliggender sagde, fra min Side Tale om misforstaaet Barmhertighed eller om nogen som helst Form for Føleri. Der er kun Tale om, at jeg havde det Haab ud fra den højtærede Justitsministers Udtalelser i Juni i Fjor, at man nu paa dette Omraade i de snævert begrænsede Tilfælde, jeg har nævnt, vilde vende tilbage til normale Retstilstande. Jeg beklager i høj Grad, at den højtærede Justitsminister, som tidligere har erklæret sig enig i disse Synspunkter, i Dag trækker i Land og skyder den højtærede Minister for særlige Anliggender frem for sig. Jeg har intet udestaaende med den højtærede Minister, og jeg havde haabet, at jeg heller ikke havde det med den højtærede Justitsminister, som tidligere har erklæret sig fuldkommen enig med mig. Det er ikke mig, der har forandret Anskuelse siden Juni i Fjor. Jeg spørger derfor til sidst den højtærede Justitsminister, om han virkelig i Dag, da der er gaaet endnu adskillige Maaneder, i Modsætning til i Juni 1946 finder, at det er naturligt, at disse Sager stadig er unddraget Justitsministerens formelle Ansvar, og om han som Retsplejens øverste Vogter her i Landet stadig vil tage Ansvaret for en Ordning, som efter mit Skøn ikke længer er nødvendig, og som ikke er i Overensstemmelse med almindelige grundlæggende Retsprincipper.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg skal svare det ærede Medlem Hr. Steincke, hvad han udmærket godt ved, jeg vil svare ham, at jeg stadigvæk er enig med det ærede Medlem, og at jeg personlig stadig finder, at det havde været naturligst, om disse Spørgsmaal var blevet henlagt til Afgørelse i Justitsministeriet, men det ærede Medlem ved ogsaa godt, hvad jeg allerede var inde paa i mit første Svar, at den nuværende Regering føler sig bundet ved den Aftale, som blev truffet i Samlingsregeringen, og som gik ud paa, at disse Sager skulde henlægges til Afgørelse under Ministeriet for særlige Anliggender. Efter den Debat, der fandt Sted her i Tinget i Juni i Fjor, har dette Spørgsmaal igen været drøftet; og jeg har igen gjort det Synspunkt gældende, at Afgørelsen burde ligge hos Justitsministeriet, men Resultatet er igen blevet, at man, hvad jeg godt forstaar, har maattet fastholde den Afgørelse,